

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **A. T.**

skazanego za przestępstwo z art. 296 § 1 i 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 września 2025 r.,

wniosków obrońców skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania

prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 25 października 2023 r., sygn. akt II AKa 170/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 6 października 2021 r., IV K 34/13,

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić złożonych wniosków.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego A. T. adw. K. B. w piśmie z dnia 27 listopada 2023 r. zatytułowanym kasacja złożonym przed doręczeniem mu uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi, II Wydziału Karnego z dnia 25 października 2023 r., sygn. akt II AKa 170/22, w którym zaskarżył ten wyrok w zakresie dotyczącym skazanego A. T. w całości, zarzucił mu naruszenie art. 49 § 1 k.p.k. w zw. z art. 296 § 1 i § 3 k.k, które miało doprowadzić do wydania zaskarżonego wyroku z uchybieniem z art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w związku z art. 55

§ 1 k.p.k. polegającym na wydaniu orzeczenia merytorycznego w warunkach występowania negatywnej przesłanki procesowej w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Na podstawie art. 537 § 1 i § 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym skazanego A. T. w całości i umorzenie w tym zakresie postępowania karnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Obrońca złożył również wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w zakresie, w jakim w związku z jego wydaniem uprawomocnił się wyrok Sądu Okręgowego - w części dotyczącej zasądzenia od skazanego A. T. na rzecz C. sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w Ł. (obecnie: C. sp. z o.o.) kwoty 10.000.000,00 zł tytułem obowiązku naprawienia szkody. Za jego zasadnością przemawiać ma charakter zarzucanego uchybienia o charakterze bezwzględny świadczący o wysokim stopniu prawdopodobieństwie uwzględnienia kasacji. Poza tym, wysokość zasądzzonego odszkodowania (w kwocie 10.000.000 zł) wywołałaby dla skazanego A. T. wyjątkowo dolegliwe skutki. Skazany nie dysponuje środkami tej wysokości, które mógłby bez uszczerbku dla siebie i rodziny przeznaczyć na wykonanie wyroku zgodnie z jego treścią (a zatem „natychmiast” i „jednorazowo”). Dodał również, że skutki wykonania orzeczenia mogą być nieodwracalne, nawet w przypadku ewentualnego uwzględnienia kasacji i wyeliminowania z obrotu prawnego zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego.

Z kolei w piśmie z dnia 15 października 2024 r. złożonym w ciągu 30 dni od doręczenia uzasadnienia wyroku Sądu II instancji obrońca zaskarżył wyrok w tym samym zakresie i dodatkowo sformułował zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. polegający na rozpoznaniu sprawy odwoławczej przez nienależycie obsadzony Sąd, w składzie którego zasiadało dwóch sędziów Sądu Apelacyjnego w Łodzi powołanych do pełnienia urzędu na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3).

W piśmie złożonym w terminie do wniesienia kasacji zabrakło bezpośredniego wysłownienia wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, ale znalazł się w nim wniosek o rozpoznanie pisma złożonego w dniu 27 listopada 2023 r.

Wniosek o wstrzymanie zaskarżonego wyroku złożył również adw. Z.Ć., obrońca skazanego A. T. . W złożonej kasacji zaskarżył on wyrok Sądu II instancji w części dotyczącej tego skazanego w całości. Zarzucił mu:

1. obrazę przepisów postępowania, a to obrazę art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k., skutkującą bezwzględną przyczyną odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., powiązaną z negatywną przesłanką procesową, polegającą na prowadzeniu postępowania karnego i wydaniu Wyroku pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela, a to w związku z faktami, iż:
 1. postępowanie sądowe zostało wszczęte na żądanie podmiotu nieuprawnionego, jakim był wspólnik (rzekomo) pokrzywdzonej spółki C. sp. z o.o. z siedzibą w Ł., podczas gdy żądać wszczęcia postępowania karnego w analizowanej sprawie mogła wyłącznie sama spółka, która w przypadku czynów kwalifikowanych z art. 296 § 1 i § 3 k.k. jest jedynym podmiotem spełniającym kryterium bezpośrednio naruszenia lub zagrożenia naruszeniem dobra prawnego w rozumieniu art. 49 § 1 k.k.;
 2. w toku postępowania badane były elementy ewidentnie nieobjęte skargą oskarżyciela - subsydiarnym aktem oskarżenia i niedające się powiązać z rzekomym zdarzeniem sprawczym tam opisanym (to samo dotyczy szeregu poczynionych przez sąd pierwszej instancji i zaakceptowanych przez sąd odwoławczy ustaleń faktycznych), wobec czego wydanie Zaskarżonego Wyroku nastąpiło z rażącym przekroczeniem granic podmiotowo-przedmiotowych wyznaczonych skargą oskarżyciela;
 3. w sentencji wyroku skazującego wprowadzony został całkowicie nowy opis czynności sprawczych, które miałyby być kwalifikowane jako czyn zabroniony A. T. - względem czynności opisanych w skardze oskarżyciela - subsydiarnym akcie oskarżenia;
 4. w ramach uzasadnienia wyroku skazującego uwzględniono elementy opisu zdarzenia, które zostało zakwalifikowane jako czyn zabroniony, które były

całkowicie nieobecne w opisie czynu zawartym w skardze oskarżyciela - subsydiarnym akcie oskarżenia (np. rolę spółki B. sp.j.);

5. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 26 i art. 29 § 1 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1, art. 178 ust. 1, art. 179 i art. 186 ust. 1 Konstytucji RP (oraz w związku z art. 47 ust. 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej („KPP”) i art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności („EKPC”)), skutkującą bezwzględną przyczyną odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającą na wydaniu Zaskarżonego Wyroku przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w nienależycie obsadzonym składzie sędziowskim, z uwagi na brak spełnienia standardów niezawisłości i bezstronności, a to w związku z zasiadaniem w nim sędziego X.Y. oraz sędzi X.Y.1, którzy to sędziowie zostali powołani na urząd sędziego w sądzie Apelacyjnym w Łodzi na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

W związku z tymi zarzutami obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części oraz: 1) uniewinnienie Skazanego A. T. - gdyż jego skazanie było oczywiście niesłuszne w kontekście uchybień wskazanych w pkt III powyżej (jak również innych postaci obrazy prawa materialnego i procesowego), ewentualnie 2) umorzenie postępowania wobec Skazanego A. T. , ewentualnie 3) uchylenie Zaskarżonego Wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd drugiej instancji.

Wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi Wydział II Karny z dnia 6 października 2021 roku, sygn. akt IV K 34/13 obrońca uzasadnił ryzykiem wystąpienia niepowetowanej szkody po stronie Skazanego.

Kasację wniósł również obrońca skazanego A. T. adw. M. K. , który nie złożył wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o pozostawienie bez rozpoznania oraz oddalenie jako oczywiście bezzasadnych określonych zarzutów wniesionych kasacji. Co do wniosku o wstrzymanie wykonania obowiązku naprawienia szkody wniósł o jego pozostawienie bez rozpoznania, gdyż szkoda została przez skazanego naprawiona.

Oskarżyciel posiłkowy R. K. również wniósł o oddalenie zarzutów wniesionych kasacji jako oczywiście bezzasadnych oraz o pozostawienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia jako bezprzedmiotowego z uwagi na naprawienie przez skazanego wyrządzonej szkody.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Podkreślić, że norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, uzasadnionych szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; z dnia 22 lutego 2007 r. WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). Samo wniesienie kasacji nie ma więc *ex lege* wpływu na wykonanie zaskarżonego nią prawomocnego rozstrzygnięcia. Nie stanowi zatem ani dostatecznej podstawy do wstrzymania wykonania prawomocnych wyroków, ani nie wzrusza prawomocności zaskarżonego orzeczenia.

Tymczasem w badanej sprawie zarzuty sformułowane we wniesionej na rzecz skazanego A. T. , pomimo powołania w nich na bezwzględne przyczyny odwoławcze, nie mają takiego charakteru. Zarzuty sformułowane w kasacjach były podniesione również w apelacjach i ich rozstrzygnięcie przez Sąd II instancji nie pozwala uznać, tego stanowiska, bez jego wnikliwej analizy, przekraczającej ramy niniejszego postępowania, jako oczywiście błędne. Odnośnie do zarzutu zasiadania w składzie Sądu Apelacyjnego w Łodzi sędziów X.Y.1 i X.Y., to ich powołanie w procedurze z udziałem KRS ukształtowanej nowelizacją z 2017 r. stanowi podstawę do zbadania ich niezawisłości i niezależności, której domniemanie zostało w ten sposób obalone. W związku z tym, że nie są znane Sądowi Najwyższemu z urzędu

okoliczności, które potwierdzałyby wynik tego testu, także ten zarzut nie jest zarzutem, który jawi się jako zarzut uzasadniający bez jego dalszej analizy zasadność kasacji i wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Odnosząc się nadto do złożonych wniosków o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, to we wniosku złożonym przez adw. K. B. znalazło się wyraźne określenie jego zakresu, z kolei we wniosku adw. Z. Ć. takiego zakresu brak.

Wniosek adw. K. B. ograniczony był do wstrzymania orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody. Tymczasem oskarżyciel posiłkowy R. K. złożył oświadczenie o jej naprawieniu. Okoliczność ta została przez Sąd Najwyższy potraktowana jako świadcząca o braku ryzyka wystąpienia negatywnych konsekwencji po stronie skazanego wynikających z rozpoznania kasacji bez wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W tej sytuacji, mając na względzie to, że zastosowanie przepisu art. 532 § 1 k.p.k. może nastąpić tylko wówczas, gdy owa zasadność zarzutów kasacji jawi się jako nieomal pewna, co dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnego orzeczenia – nie przesądzając – końcowej oceny kasacji – stwierdzić należy, iż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Według tej przeprowadzonej obecnie – w wymiarze determinowanym potrzebą niniejszego postępowania - prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle jednoznacznie wysokie, by stanowiło ono wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł.]

